

Bohoslužby v Hrabové a Zábřehu 23.srpna 2015

J 6,60-69

Milé sestry, milí bratři, kolem Ježíše bylo vždy živo. Stále ho provázel mohutný zástup složený z různých zvědavců, ale také učedníků. Těch měl Ježíš mnoho. Mnozí se od něj chtěli něco naučit, něco přijmout, aby to mohli šířit dál. A tak pozorně sledují i rozhovor, který vede Ježíš o chlebu života. Ten se rozvinul po jednom z velikých zázraků, po nasycení pěti tisíců. Zástup, který se účastnil, byl ohromen. A také velice povzbuzen. Ihned hledal Ježíše, aby se mohl stát jejich králem. Není přeci lepší kandidát než ten, který dá chléb, nasytí lidské žaludky. Kdo nakrmí národ, má vyhráno. Jenže právě o to Ježíšovi nešlo. A tak trpělivě vysvětloval, že mnohem důležitější než nasycení žaludku je nasycení lidského života. To, po čem skutečně hladovíme, to není chléb vypěstovaný na poli, ale chléb, který sesílá Bůh, chléb z nebes. Tento chléb dává sytí ke skutečnému životu, tento chléb musíme přijímat, abychom žili.

Když se mluvilo ještě tak obecně o chlebu, bylo to docela pochopitelné a přijatelné. No jistě, musíme Ježíšovi naslouchat, musíme přijímat jeho učení. Musíme mu věnovat pozornost, protože jeho slova jsou velice důležitá. On nezachraňuje svůj lid silou paží, ale silou slova, které mění lidský pohled na svět. Sice se bourala představa některých o Ježíši jako Mesiáši, který požene Římány s mečem v ruce, ale budiž. Vítězit silou svého ducha, také není marné. Zvítězit, protože nás nezlomí v tom, co vyznáváme a čeho se držíme, je také veliký úspěch. Proč by tedy takovou podobu nemohlo mít vítězství Božího lidu v čele s Ježíšem? Jenže ono v Ježíšových slovech zaznělo ještě něco dalšího. Žádné vítězství nad nepřáteli silou ducha. Jediný, nad kým s Ježíšovou pomocí máme vítězit, jsme my sami. Nepřítel není ani císař, ani Herodes, či Pilát, nepřítel je naše staré já, které z nás činí střed světa. Zde již to začíná být opravdu náročné. Porazit sami sebe totiž vlastními silami nemůžeme. Jediná naše výhra je ta, že v nás zvítězí Ježíš. Budeme žít, když budeme před Bohem kapitulovat, když uznáme, že nad námi vítězí. A to je opravdu velice těžká věc. Vždyť to vítězství se děje, když za svůj pokrm přijímáme Ježíšovo tělo dané za život světa. Tedy přijímáme Ježíše jako toho, který je obětním beránkem. Vyznáváme, že Jeho oběť je nutná pro naše životy, neumíme najít jinou cestu spásy. Takový je tedy ten báječný Mistr. Přišel, aby byl kvůli nám ponížen a zabit, aby svou krví pro nás získal možnost nového života a porazil skutečného nepřítele, který nás sužuje – náš hřích.

Ač se to zdá být neuvěřitelné, najednou mnoho Ježíšových učedníků odchází pryč. Možná jen neporozuměli, možná byli zklamaní. Pojednou se zkrátka objevilo něco, co jim zabránilo, aby ho

přijímali s takovou otevřeností a horlivostí jako doposud. Jako by jim už najednou neměl co dát. Už nic nečekají, protože to, co chtěli, jim Ježíš nedá. To je zajímavá situace. A nemusí nám být cizí. Jde zde totiž o střet dvou věcí. Na jedné straně stojí Ježíš takový, jaký je, na straně druhé naše představa, naše očekávání od Ježíše. Určitě se nám někdy stalo, že jsme měli od Ježíše nějaké očekávání a ejhle, ono to nevyšlo. Doufali jsme v pomoc v určité věci a nic se nestalo. Taková situace je právě ten kritický moment, kdy se člověk musí velice vážně zeptat, co pro něj Ježíš znamená, jakou roli hraje v jeho životě? Kdo je Ježíš? Je můj Pán? Je to takový Pán, kterého chci opravdu respektovat? Nebo je to jen partner, někdo, kdo mne podepírá, kdo mi pomáhá? Myslím, že mnozí měli právě takovouto představu o Ježíši. On nám pomůže, protože je toho schopen. Má velikou moc, kterou dokáže činit neskutečné věci. Nemysleli přitom na něj, na jeho dílo, ke kterému je pozval, ale na sebe. Proto odcházejí, doslova se vracejí zpátky k tomu, čím žili předtím. Vracejí se do prázdnoty, kterou by rádi naplnili, ale bez Ježíše nemají šanci. Přesto raději volí tuto cestu, než aby se sami sebe vzdali a přijali Ježíše jako někoho, kdo jediný umí s jejich životem něco udělat.

Vítězí v nich vlastní pohled na svět, místo toho, aby zvítězila důvěra Ježíši. O tu totiž v tomto textu jde. Jsou někteří, kdo neuvěří a tak odejdou. Bez důvěry nelze jít s Kristem. Jestliže mu nedokážeme opravdu ve všem věřit, zakopneme a odpadneme na mnoha překážkách. Jen víra nás dokáže přes překážky přenést. Jestliže je budeme chtít překonat jinak, může stát, že s Kristem ztratíme krok, možná i ztratíme cestu. Proto ve vztahu k němu, na cestě následování nehledejme vlastní způsoby, jak se vyrovnávat s mnoha nejasnostmi, ale důvěrujme a ve víře se ptejme, s důvěrou pak naslouchejme a přijímejme Kristova slova. Vždyť právě tato slova jsou život, jsou tím, co nás k životu vede, co nás neustále znovu oživuje.

Kamenem úrazu se stalo pro Ježíšovy učedníky pojetí jeho života jako oběti, na které navíc máme mít podíl. To je záležitost, která nás nutí, abychom se opravdu hluboce zamysleli nad svým následováním, nad tím, jak mnoho se k potřebě přijetí Ježíšovy oběti hlásíme. Je pro nás opravdu něčím nepostradatelným? Nebo se bez ní obejdeme? Bude nám stačit jen ten zázračný Ježíš se svým kázáním a vyučováním? Jen přijetím skutečnosti, že on je náš Beránek, se můžeme posunout někam dál. Jen zde totiž uznáváme, že naše spása je něco, co nemáme ve svých rukou. Jen zde uznáváme, že skutečná plnost našeho života je jen v Bohu. Tak jako to vyznává apoštol Petr. Nemáme kam jít, protože nikde jinde není možnost najít cestu života. To, co nám dává život, co nás naplňuje a posiluje, to nacházíme jen v Ježíši z Nazareta. Jeho slovo je skutečná pravda o našem životě, je také skutečná naděje. Je možná v rozporu s tím, co čekáme, co nám přijde logické, co by se nám kolikrát líbilo. Ale právě tím, že nás vede k pokoře a vyznání, že pravda není v našich rukou, ale v Bohu, tím nás Bohu přibližuje.

Je skutečně zajímavé, k čemu nakonec vedlo, když Ježíš nasýtil tisícový zástup. Z velikého zázraku se stala zlomová událost. Posluchači, stejně jako my, jsou postaveni do situace, kdy je

třeba se rozhodnout. Jakého Ježíše chceme, jakého Ježíše jsme schopni přijmout? Máme nějakou hranici, u které si řekneme, že toto od Ježíše ještě sneseme, toto přijmeme, tomuto uvěříme, ale dál nic? Jestliže máme nějaké hranice, co ještě přijmeme a co ne, je docela těžké mluvit o víře. Vyznání Petra a dalších apoštolů, nám ukazuje, že důvěřovat Ježíši znamená také umět přijmout věci, které zní a vypadají podivně. Jde totiž o to, abychom si uvědomili, že nejsme těmi, kdo Ježíše mohou soudit nebo nějakým způsobem posuzovat. Ježíše si nevybíráme jako zboží v obchodě nebo na internetu. Ježíše jen přijímáme, když poznáme, že si nás vybral, oslovil nás a pozval ke svému dílu.

Ježíšovo pozvání k důvěře smíme naplno prožívat u jeho večeře, kolem které se slova o Ježíši jako chlebu života točí. Zde si můžeme viditelně připomenout, kdo je pro nás Ježíš a jak ho máme přijímat. Vždyť zde je zřetelně Ježíš vyznáván jako Beránek, který je dán pro náš život. Jeho tělo a krev jsou pro nás nepostradatelné. Tak jako jezení beránka tmelilo dohromady Boží lid, i dnes podíl na těle Kristově pojí dohromady nový Boží lid. Můžeme poznávat, že cesta následování není nic, co bychom mohli zvládat sami. Jestliže touto cestou chceme dojít, musíme Ježíši dovolit, aby přímo vstoupil do nás, aby byl námi přijat tak, jako přijímáme běžný pokrm. A také si smíme uvědomit, že následovat Ježíše vždy znamená být součástí naprosto konkrétního společenství. Nemůžeme být jeho učedníky jen tak neviditelně, virtuálně. K následování Ježíše patří nejen naslouchání jeho slova, ale právě i takové těžko srozumitelné jezení jeho těla, jezení, které není možné bez přítomnosti dalších učedníků. Vždyť stůl jeho večeře je stolem, který zakládá společenství, od tohoto stolu učedníci vycházejí a k tomuto stolu se zase vracejí, aby se posílili.

Stejně jako mnozí před námi, i my se musíme rozhodnout. Bez našeho vědomého rozhodnutí žádný další krok nepůjde. Mysleme tedy na to, že rozhodnout se pro Krista, znamená rozhodnout se pro život, který mu odevzdáme, život, ve kterém se sami sebe vzdáme jako té nejvyšší autority a přijmeme Ježíše jako toho, kdo určuje běh našeho života. Jeho slova můžou být někdy tvrdá, ale zároveň v nich smíme poznat a uvěřit, že právě on je ten svatý Boží, po kterém v hloubi svých životů žízníme a nyní smíme být ve své touze ukojeni.

Pane Ježíši, dáváš nám sám sebe, abychom mohli přijmout tebe samého za pravý pokrm a pravý nápoj svého života. Prosíme buď nám posilou, ať tě v naší neznalosti neopouštíme, ale s důvěrou přijímáme jako Pána, jako toho, bez koho si své dny neumíme už ani představit.

Neděle 23.srpna 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:41 -

Amen.